

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/161/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115209781
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1115209781.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudcov JUDr. Ing. Maria Dubaňa a JUDr. Ivany Štíftovej, v spore žalobcu: Z.. N. Z., Y. XX, G., IČO: XX XXX XXX, proti žalovaným: 1/ S. L., nar. XX.X.XXXX, K. H. XX M., G., 2/ Z. L., nar. X.X.XXXX, J. K. XXX, U. A., žalovaný 2/ zastúpený SODOMA VULGAN, spol. s r.o., Kominárska 2,4, Bratislava, IČO: 47 254 084, o zaplatenie XXX,XX eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 8C/113/2015-148, zo dňa 4.5.2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 2/ mení tak, že žalobu z a m i e t a .

II. Žalovanému 2/ priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému 1/ a žalovanému 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu XXX,XX eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 1.4.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a žalobcovi priznal proti žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 9.4.2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť mu XXX,XX eura s príslušenstvom, na tom skutkovom základe, že medzi ním ako advokátom a žalovaným 2/ bolo 18.4.2014 podpísané plnomocenstvo na zastupovanie jeho brata, t.j. žalovaného 1/, ako obvineného v trestnej veci vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona. Žalobca vyúčtoval trovy právneho zastúpenia v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z.z. a 24.11.2014 vyhotovil súhrnnú špecifikáciu týchto trov, ktorú následne na stretnutí so žalovaným 1/ dňa 25.11.2015 upravil. Žalovaný 1/ novú verziu špecifikácie trov právneho zastúpenia vyslovene odsúhlasil a zaviazal sa uhradiť dlžnú sumu najneskôr do 31.3.2015. Žalovaný 1/ ani žalovaný 2/ však svoju povinnosť uhradiť predmetnú sumu nesplnili.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie mal vo vzťahu k skutkovému stavu za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným 2/ bolo 18.4.2014 podpísané plnomocenstvo na zastupovanie žalovaného 1/ ako obvineného pre zločin vydierania; z listinného dôkazu „Potvrdenie ukončenia spolupráce a odvolanie plnomocenstva“ z 25.11.2014 vyplynulo, že žalovaný 1/ ukončil spoluprácu so žalobcom a odvolal plnú moc zo dňa 27.5.2014 v trestnej veci vydierania, pričom žalovaný 1/ uviedol, že vzhľadom na predchádzajúcu obhajobu a špecifikáciu trov právneho zastúpenia, ktorá mu bola poskytnutá na stretnutí 25.11.2014, si je vedomý svojich finančných záväzkov voči žalobcovi. V tejto súvislosti súd prvej inštancie ozrejmil, že na pojednávaní zisťoval, či medzi žalobcom a žalovaným 1/ bola uzatvorená plná moc dňa 27.5.2014 a žalobca uviedol, že vo vzťahu k trestnej veci vydierania bolo podpísané len jedno plnomocenstvo

a to 18.4.2018 (správne 18.4.2014, pozn. odvolacieho súdu); podľa tvrdenia žalobcu išlo o zrejmu chybu v písaní, keďže so žalovaným 1/ podpísal ešte dodatočne dve plnomocenstvá, jedno na zastupovanie pred Ústavným súdom SR pri podaní ústavnej sťažnosti a druhé na zastupovanie pri podaní dovolania a v konaní pred dovolacím súdom, pričom obe sú zo dňa 30.5.2014. Z vyjadrenia žalobcu súd prvej inštancie ustálil, že na prvom stretnutí so žalovaným 2/ bola dohodnutá cena za jeden úkon právnej pomoci, čo žalovaný vo svojich písomných ani ústnych vyjadreniach nepoprel. Poznamenal, že uvedenému nasvedčuje aj tá skutočnosť, že žalovaný 2/ zložil k rukám žalobcu zálohu na prvotné úkony právneho zastúpenia vo výške XXX eur, čo žalovaný 2/ potvrdil. Súd prvej inštancie uviedol, že sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že zákon stanovuje výšku advokátskej odmeny za jeden úkon právnej pomoci, ktorý sa počas kalendárneho roka nemení a preto pokiaľ bol žalovaný 2/ pri podpise plnomocenstva oboznámený s touto sadzbou, nebol následne dôvod, aby pri každom ďalšom úkone právnej pomoci bol opätovne oboznamovaný s rovnakou informáciou. Skonštatoval, že z faktúry zo dňa 12.12.2014, ako aj z priloženého prehľadu úkonov a záloh zistil, že celková výška odmeny bola dohodnutá vrátane DPH na sumu X.XXX,XX eura, po odpočítaní uhradenej zálohy zostalo doplatiť sumu vo výške XXX,XX eura.

3. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že žalovaný 2/ postupoval v zmysle § 39 ods. 2 Trestného poriadku, keď pre svojho brata zvolil ako príbuzný v priamom rade obhajcu. Pripomenul, že podpísaným plnomocenstvom žalovaný 2/ splnomocnil žalobcu, aby zastupoval, resp. obhajoval žalovaného 1/ ako obvineného pre zločin vydierania. Poukázal na to, že podľa tvrdenia žalobcu žalovaný 2/ svoje plnomocenstvo zo dňa 18.4.2014 nikdy nevypovedal a žalovaný 2/ toto tvrdenie nepoprel.

4. Súd prvej inštancie zdôraznil, že v prejednávanej spore mal jednoznačne za preukázané, že došlo k poskytnutiu právnej pomoci žalovanému 1/ na základe plnej moci udelennej žalobcovi žalovaným 2/. Podotkol, že predmetné služby si „objednal“ žalovaný 2/, ktorý svoju „objednávku“ nikdy nezrušil, neodstúpil od zmluvy, a preto je povinný za tieto služby zaplatiť dohodnutú odmenu. Pokiaľ sa jedná o podanie zo dňa 25.11.2014 adresované žalobcovi žalovaným 1/, v ktorom uviedol, že vzhľadom na predchádzajúcu obhajobu a špecifikáciu trov právneho zastúpenia, ktorá mu bola poskytnutá na stretnutí dňa 25.11.2014, si je vedomý svojich finančných záväzkov voči žalobcovi, tak súd prvej inštancie toto vyhodnotil ako pristúpenie k záväzku. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že ani jeden zo žalovaných žalobcovi dobrovoľne neplnil v lehote, ktorá bola dohodnutá, preto sa dostali so svojím dlhom do omeškania, pričom posledným dňom plnenia bol dohodnutý deň 31.3.2015. Na uvedenom základe súd prvej inštancie podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii, § 488, § 533 ods. 1, § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 470 ods. 1, ods. 2 C.s.p., žalobe vyhovel, konštatujúc, že uplatnený úrok z omeškania od 1.4.2015 žalobcovi priznal podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení platnom v čase začatia omeškania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., a v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Proti rozsudku podal žalovaný 2/ odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) bola námietka nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj námietka, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Domnieval sa, že napadnutý rozsudok je zmätočný a arbitrárny, pretože v jeho odôvodnení sa súd prvej inštancie odvoláva na to, že medzi žalobcom a žalovaným 2/ bolo podpísané splnomocnenie a všetky vykonané úkony boli len na základe tohto splnomocnenia, avšak túto skutočnosť vyvrátil aj samotný žalobca, ktorý predložil listinný dôkazný prostriedok „Potvrdenie ukončenia spolupráce a odvolanie plnomocenstva“ zo dňa 25.11.2014.

6. Žalovaný 2/ nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný 1/ pristúpil k jeho záväzku, pretože § 533 Občianskeho zákonníka zakladá hypotézu, že k pristúpeniu k záväzku dôjde len na základe dohody pristupujúceho dlžníka s veriteľom, t.j. nie jednostranným vyhlásením tak, ako je spísaný právny úkon zo dňa 25.11.2014. Mal za to, že sa nemohlo jednať ani o pristúpenie k záväzku v zmysle § 534 Občianskeho zákonníka a to z dôvodu, že právna hypotéza tejto normy pojednáva o dohode medzi pristupujúcim dlžníkom a pôvodným dlžníkom, pričom vzťah, ktorý vznikne podľa tohto ustanovenia ani nezakladá priame práva veriteľa voči pristupujúcemu dlžníkovi, ale len voči pôvodnému dlžníkovi. Dodal, že v predmetnej listine sa zároveň nachádza vyjadrenie záväzku žalovaného 1/, že splní svoj finančný záväzok, ktorý má voči žalobcovi a nie, že by si bol svojim konaním vedomý záväzku žalovaného 2/, resp.

že k nemu následne pristupuje. Domnieval sa, že presná definícia záväzku, ku ktorému sa pristupuje, je jedna z povinných náležitostí pristúpenia k záväzku, nakoľko inak by bol takýto právny úkon neurčitý a neplatný. Žalovaný 2/ v tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že v danom listinnom dôkaze je explicitne vyjadrené, že žalovaný 1/ ukončuje spoluprácu a odvoláva plnú moc zo dňa 27.5.2014, čiže z predmetného dokumentu je zrejmé, že žalovaný 1/ a žalobca mali uzatvorené spolu aj iné splnomocnenie a zmluvu o poskytovaní právnych služieb, na základe ktorých vykonával žalobca právne služby výhradne len pre žalovaného 1/. Uviedol, že bolo preukázané, že splnomocnenie ako spotrebiteľ udelil len na prvotné úkony, za ktoré aj zaplatil; ostatné úhrady ako aj právne služby mali byť vykonávané na základe splnomocnenia od žalovaného 1/. Žalobca nevykonával žiadne predbežné vyúčtovania, konal bez jeho súhlasu a bez písomnej zmluvy. Uzavrel, že právny úkon „Potvrdenie ukončenia spolupráce a odvolanie plnomocenstva“ zo dňa 25.11.2014 možno pokladať len za uznanie dlhu samotného žalovaného 1/ podľa § 558 Občianskeho zákonníka a nie za pristúpenie k záväzku.

7. Na uvedenom základe žalovaný 2/ zastával názor, že nie je dlžníkom popri žalovanom 1/, nakoľko záväzok žalovaného 1/ vznikol z iného právneho titulu, ktorým je iná zmluva o poskytovaní právnych služieb. Vyjadril presvedčenie, že žalobca mal uzatvorené dva záväzkovo-právne vzťahy, z ktorých požaduje plnenie od oboch žalovaných, avšak dlh nie je ten istý, spoločný a nerozdielny; jeden záväzok je so žalovaným 1/, ktorý vznikol na základe splnomocnenia zo dňa 27.5.2014, ktorý záväzok žalobcovi potvrdil 25.11.2014 a má ho uhradiť výhradne žalovaný 1/; druhý záväzok, t.j. ten ktorý mal žalovaný 2/, spočívajúci v uhradení prvotných úkonov a zabezpečení prístupu obhajcu ku klientovi, ten zanikol a prestal byť aktuálnym po vzniku záväzku medzi žalobcom a žalovaným 1/.

8. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalovaného 2/ bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 2/ je potrebné zmeniť, nakoľko nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie (§ 388 C.s.p.).

9. Právne posúdenie veci je činnosť súdu, spočívajúca v subsumovaní zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, čo vedie k záveru o právach a povinnostiach strán sporu. Právne posúdenie je nesprávne, ak sa súd dopustí pri tejto činnosti omylu, tzn. keď na správne zistený skutkový stav aplikuje nesprávny právny predpis, tiež vtedy, keď síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo zistených skutočností vyvodil nesprávne právne závery.

10. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým je odvolací súd viazaný (§ 383 C.s.p.) vyplýva, že žalovaný 2/ v zmysle § 39 ods. 2 Trestného poriadku dňa 18.4.2014 splnomocnil žalobcu ako advokáta na právne zastupovanie žalovaného 1/ - jeho brata, ktorý bol obvinený pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, vo veci vedenej na Okresnom riaditeľstve PZ Bratislava IV, Odbor kriminálnej polície, pod ČVS: ORP-215/1-VYS-B4-2014, ktoré plnomocnenstvo žalovaný 2/ neodvolal.

11. Z faktúry vystavenej na meno žalovaného 1/ zo dňa 12.12.2014 a jej prílohy - prehľadu úkonov, vyplýva, že žalobca vykonal úkony právnej služby, ktoré vyúčtoval v sume X.XXX,XX eura (vr. DPH;) po započítaní preddavku na právne služby zo dňa 18.4.2014 v sume XXX eur a zo dňa 30.5.2014 v sume XXX eur, tak dlh za poskytnuté právne služby predstavuje sumu XXX,XX eura.

12. Podľa § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení účinnom od 1.9.2009, advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. To neplatí v prípade, ak je potrebné úkon právnej služby vykonať bezodkladne.

13. Citované ustanovenie statusového zákona advokátov upravuje zásadnú právnu podmienku vzniku nároku advokáta za úkon právnej služby, ktorý poskytol svojmu klientovi, a to, že musí vopred, t.j. pred vykonaním úkonu právnej služby, informovať spotrebiteľa právnej služby o cene tohto úkonu. Pokiaľ si túto povinnosť advokát nesplní a napriek tomu poskytne úkon právnej služby, zo zákona mu právo na odmenu za tento úkon právnej služby nevznikne. Výnimku z povinnosti advokáta informovať klienta,

ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, predstavuje časová tieseň, teda prípad, ak je potrebné úkon právnej služby vykonať bezodkladne.

14. Na ozrejmienie právnej stránky považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že uvedené ustanovenie bolo do Zákona o advokácii zakomponované jeho novelizáciou prostredníctvom zákona č. 304/2009 Z.z. a to s úmyslom posilniť dôveru v advokátsky stav, pretože odmena za poskytovanie právnej služby sa tak stane viac predvídateľnou. Podľa zákonodarcu totiž prax potvrdila, že najmä pri vysokých odmenách spotrebiteľ právnej služby negatívne znáša oznam o celkovej konečnej odmene advokáta; predmetné ustanovenie zapadá do celkového kontextu právnej úpravy určenej na ochranu spotrebiteľa.

15. Vo vzťahu k novému pojmu „spotrebiteľ právnej služby“, ktorý sa do času prijatia zákona č. 304/2009 Z.z. dovtedy v Zákone o advokácii ani v inom právnom predpise nevyskytoval, odvolací súd dopĺňa, že extenzívny výklad tohto pojmu by mohol navodzovať dojem, že za spotrebiteľa právnej služby je potrebné považovať každú osobu, ktorej sa právna služba poskytuje; takto chápaný výklad by v konečnom dôsledku zodpovedal pojmu „klient“. Je však nesporné, že pojem „klient“ novela používa ako pojem širší, a preto je pri výklade pojmu „spotrebiteľ právnej služby“ potrebné prihliadnuť na vymedzenie pojmu spotrebiteľ v iných právnych predpisoch v spojení s existujúcou judikatúrou Súdneho dvora Európskych spoločenstiev. V zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka sa pod pojmom spotrebiteľ rozumie výhradne len fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti; teda iná ako fyzická osoba, ktorá uzatvára zmluvu s predávajúcim alebo poskytovateľom služieb, nemôže byť považovaná za spotrebiteľa.

16. Pri jednotlivých prijímateľoch právnej služby v zmysle Zákona o advokácii je teda vo všeobecnosti potrebné rozlišovať novelou vytvorenú výkladovú hranicu medzi pojmom klient a pojmom „spotrebiteľ právnej služby“, pri hľadaní ktorej by malo byť rozhodujúce, či vo veci, v ktorej je klient zastupovaný advokátom, prevláda súkromný alebo podnikateľský účel, teda či klient právnou službu spotrebúva výhradne na podnikateľský účel (ako je tomu napríklad v prípade zastupovania obchodných spoločností) alebo čiastočne na podnikateľský účel a čiastočne na účel, ktorý nie je súčasťou jeho obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (teda klient koná na účely, ktoré nespádajú do rámca jeho obchodnej, výrobnnej činnosti alebo povolania), pričom v týchto prípadoch bude mať klient právo dovolávať sa práv v zmysle § 18 ods. 4 cit. zákona len v prípade, že podnikateľský účel je do takej miery okrajový, že má v celkovom kontexte predmetného plnenia len zanedbateľný význam, je teda len nevýznamný a prevažuje nepodnikateľský aspekt, nakoľko klient bude mať status spotrebiteľa právnej služby. Status spotrebiteľa právnej služby tak môže mať aj klient, ktorý síce je fyzickou osobou - podnikateľom, avšak predmetom poskytovanej právnej služby nie sú vzťahy vzťahujúce sa k jeho podnikaniu, resp. sú, no k celkovému účelu (predmetu) poskytovanej právnej služby sú tieto zastúpené len v nepatrnom rozsahu.

17. Žalovaný 2/ v spore, ako aj v odvolaní, namietal, že v dôsledku nesporeného spotrebiteľského charakteru právneho vzťahu založeného udelením plnomocenstva advokátovi, nebol nikdy pred vykonaním žiadneho z vyúčtovaných úkonov právnej služby vopred informovaný žalobcom ako advokátom o výšky odmeny za úkon právnej služby v zmysle § 18 ods. 4 cit. zákona; zo skutkových tvrdení žalobcu formulovaných v žalobe, ktoré v tomto ohľade nemodifikoval ani počas sporu, nevyplýva, že by si žalobca voči žalovanému 2/ pred vykonaním jednotlivých vyúčtovaných úkonov právnej služby túto explicitnú právnou (notifikačnú) povinnosť advokáta splnil, resp. pre časovú tieseň splniť objektívne nemohol; za daného skutkového stavu tak žalobcovi ako advokátovi za vyúčtované úkony právnej služby voči žalovanému 2/ odmena nepatrí.

18. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že pokiaľ zákon stanovuje výšku advokátskej odmeny za jeden úkon právnej pomoci, ktorý sa počas kalendárneho roka nemení a žalovaný 2/ bol pri podpise plnomocenstva oboznámený s touto sadzbou, nebol následne už dôvod, aby pri každom ďalšom úkone právnej pomoci bol opätovne oboznamovaný s rovnakou informáciou; výška tarifnej odmeny advokáta v trestnom konaní je síce závislá od výpočtového základu, ktorým je podľa § 1 ods. 4 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka, ktorý o tri roky predchádza roku určujúcemu výpočtový základ podľa odseku 3, avšak na celkovú výšku tarifnej odmeny advokáta za úkon právnej služby nemá vplyv iba výška výpočtového základu na účely výpočtu tarifnej odmeny advokáta, ale podstatný význam má najmä samotná povaha úkonu právnej služby, nakoľko ustanovenie § 14 cit. vyhlášky v závislosti od druhu

úkonu právnej služby upravuje výpočet tarifnej odmeny, v dôsledku čoho môže byť tarifná odmena vo výške základnej sadzby, ale aj nižšia (vyjadrená v podieloch základnej tarifnej sadzby).

19. Na uvedenom základe, po zhodnotení vecnej a právnej argumentácie v odvolaní, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 2/ podľa § 388 C.s.p. zmenil a žalobu zamietol; vychádzajúc pritom v celom rozsahu zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým je viazaný (§ 383 C.s.p.) a ktorý po právnej stránke posúdil inak a preto nemusel opakovať, príp. dopĺňať dokazovanie.

20. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému 2/ priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).